

Luk 19, 29-48 – palmzondag
Votum en begroeting; Ps 118: 1, 7 dnp; gebed; Hosanna (kinderlied) https://www.youtube.com/watch?v=eOlpUzMl5fl&ab_channel=EvangelischeGemeenteHarterwijk ; lezen Luk 19, 29-48; LB 554; preek; LB 552; gebed; collecte; WK 154; zegen
Bergschenhoek 24.3.2024

Verwarrend verhaal... dia

Als ik erbij had gestaan, dan had ik er geen bal van begrepen. Dat zei iemand in de kring waarmee ik deze preek voorbereidde. Anderen voelden dat wel mee. Een verwarrend verhaal. Er gebeurt veel tegelijkertijd. Je komt haast ogen en oren tekort.

Rondom Jezus is het nooit saai. Er gebeurt altijd heel veel. En er ontstaat altijd verwarring. Wat gebeurt hier nou weer? Wat is Jezus allemaal aan het doen? En dat is goed. Verwarring rondom Jezus is altijd goed. Want Jezus is nooit voorspelbaar. Het gaat nooit normaal bij Hem. Hij is altijd anders dan je denkt. Niks is wat het lijkt. Verwarring houdt je scherp. Daagt je uit om goed te kijken. Te letten op details. Je ogen de kost geven: wat gebeurt hier nou precies? En dan, als het stof is neer gedwarreld, je eigen conclusies te trekken.

Vandaag gaan we meekijken. Ik heb er niet voor gekozen om één moment uit Lukas' verhaal eruit te lichten. Ook al had dat prima gekund. Vandaag gaat het om de totaalervaring. We laten ons door Lukas meeslepen in het verhaal, dat zich haast als een film aan je presenteert. Een film in vier scenes. En we gaan ze een voor een bij langs.

De koning komt binnen dia

Eindelijk is het moment gekomen. Jezus komt aan in Jeruzalem. Al heel wat hoofdstukken eerder heeft Lukas verteld: *'Toen de tijd naderde dat Jezus in de hemel zou worden opgenomen, ging Hij vastberaden op weg naar Jeruzalem'* – Lukas 9, 51. En vanaf dat moment moet je het evangelie van Lukas lezen als een soort reisverhaal. Jezus op weg naar Jeruzalem. Het doel van zijn reis.

En nu is Hij er. Komt Hij binnen. In het zicht van iedereen. Een intocht. Mensen aan de kant van de weg. Ze roepen Hem toe. Heten Hem welkom.

Intochten kenden de mensen toen wel. Triomftochten. Ze waren er als de koning of keizer ver weg de overwinning had behaald op het slagveld. Grootse happenings. De keizer en zijn generaals fier te paard. De soldaten in volle wapenrusting. De rode loper uitgerold. Zo werd de koning of de keizer binnengehaald als de held van het land.

Deze intocht is totaal anders. Een lachertje vergeleken bij de glorieuze intochten van Romeinse keizers en generaals. Geen koning hoog op zijn paard. Maar eentje op een klein ezeltje. Geen harnas, gewone kleren. Jassen als rode loper. Soldaten niet te bekennen, wel een groep uitgelaten leerlingen met een Galilees accent. Aparte escorte, zei iemand in de kring. Verplaats je in een argeloze voorbijganger op weg naar Jeruzalem. Daar waren er veel van in deze tijd van het jaar. Pesach. Uit de hele wereld kwamen er Joden naar Jeruzalem. Zou je niet hebben gedacht: Serieus? Wat is dit voor grap?

Ja, die ezel. Iemand in de kring zei: Wat is dat met die ezel, waarom zo uitgebreid. Zijn er niet belangrijkere momenten in het verhaal? Het lijkt een detail van niks. Of toch niet? Misschien wel niet. Dat met die ezel wil zeggen dat Jezus zorgvuldig en tot in detail zijn eigen intocht regelt. Hij laat niks aan het toeval over. Hij vertrouwt zijn intocht niet toe aan een comité van welkom. Hij doet zelf de voorbereidingen. Blijkbaar van tevoren de eigenaren van het ezeltje ingelicht. En nu is het moment gekomen.

Dus, dat met die ezel wil zeggen: Jezus heeft alles zorgvuldig geregisseerd. Niks overkomt Hem. Jezus is niet een koning die door mensen op het schild wordt gehesen, of over het paard wordt getild. Wij maken Hem geen koning. Hij eist zelf zijn koningschap op. Hij claimt de stad – zo verwoordde iemand in de kring dat. Geen onduidelijkheid mag bestaan: Hier komt de koning in zijn stad. En Hij komt op eigen initiatief.

Hij laat zich bejubelen **dia**

Maar diegene in die kring bleef er maar tegenaan botsen – die ezel, wat doet hij daar? ja, opvallend. Lukas is inderdaad best uitgebreid over die ezel. Daar is dus iets mee. Ja, Jezus regelt zijn eigen intocht. Dat zei ik. Maar dan nog: waarom een ezel, was er geen paard in de buurt, of een wagen?

Niks is zomaar bij Lukas. Die ezel – dat is eigenlijk de bril waardoor je naar het hele gebeuren moet kijken. Zonder die ezel snap je niks van de hele intocht.

Jezus regisseert zijn intocht. En Hij gebruikt een ezel. Een jonkie nog wel. Welbewust. Geen hinnikend en briesend paard. Maar een wat sullig beest. De pony van het Midden-Oosten.... Jezus komt – niet als held, eerder de antiheld. De koning op zijn ezeltje. En iedereen daar, die een beetje Bijbelkennis had, had er iets van kunnen begrijpen. Dit hebben we eerder gehoord. Een van onze profeten. Zacharia. Profeet van hoop voor de toekomst in een slechte tijd. Gods koninkrijk komt en wordt wereldwijd, zei hij. Lees maar na. Zacharia 9. *‘Juich, vrouwe Sion, Jeruzalem, schreeuw het uit van vreugde. Je koning is in aantocht, bekleed met gerechtigheid en zege, nederig komt hij aanrijden op een ezel, op een hengstveulen, het jong van een ezelin’*. En zo laat Jezus zich kennen. Hier ben Ik. Die koning. Het gaat gebeuren. Gods koninkrijk komt.

Jezus’ leerlingen hebben het signaal opgepikt. *‘Gezegend Hij die komt als koning in de naam van de Heer!’* Psalm 118 – een lied gezongen bij een feestelijke optocht naar de tempel. Jezus is die koning, de koning die komt in de naam van de Heer. De Farizeeën die erbij zijn, begrijpen meteen de hint. Ze reageren als door een wesp gestoken. *‘Meester, berisp uw leerlingen’*. Maak een eind aan deze godsdienstwaanzin, aan deze godslastering! Maar Jezus zegt: *‘Als zij zouden zwijgen, dan zouden de stenen het uitschreeuwen’*. Eén plus één is twee toch... Zelfs de stenen hier snappen beter dan jullie wat er aan de hand is.

Zo gaat dat rondom Jezus. Jezus is altijd controversieel. Het is de deur open doen of de deur dichtslaan. Je wordt altijd geduwd richting een keuze. Bij wie sluit jij aan? In de kring zei iemand het zo: Hou ik me afzijdig of leg ik mijn mantel voor Hem neer?

Huilend komt Hij binnen **dia**

Het is een gekke intocht. Maar het wordt alleen maar gekker en gekker. Als een koning een stad binnenkomt, dan lacht hij en zwaait hij, schudt mensen de hand. Maar kijk Jezus. *‘Toen Hij Jeruzalem voor zich zal liggen, begon Hij te huilen om de stad’*. Stel je voor dat dit vandaag zou gebeuren... Willem-Alexander komt een stad of dorp binnen – en hij loopt huilend langs de mensen...

En niet een beetje snikken, hè, tranen in de ogen. Demonstratief huilen, dat woord gebruikt Lukas. Weeklagen. Hardop. Iedereen kan het horen. Ja, dat viel natuurlijk enorm op in de kring. Waar komen die tranen opeens vandaan?

Nou, in die tranen komt veel samen. Jezus' verlangen. *'Ik wilde jullie zo graag bijeenbrengen zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels hoedt'*, had Jezus eerder gezegd (Luk 13, 51), *'maar jullie hebben het niet gewild'*.

Jezus' verdriet hoor je dus. Jeruzalem, *'had ook jij op deze dag maar geweten wat vrede kan brengen!'* *'Jullie hebben de tijd van Gods ontferming niet herkend'*. Jullie hebben Mij afgewezen, de deur voor Mij dicht geslagen. Terwijl er zoveel op het spel staat. Er komt een tijd van oordeel, het zal over je heen razen. Jezus zegt daar niet 'eigen schuld, dikke bult' bij – zei iemand in de kring terecht, Jezus gooit niet de handdoek in de ring. Nee, dat zal Jezus nooit doen. Hij blijft ze zoeken, allemaal. Met zijn tranen zoekt Hij je hart.

Het wordt gekker en gekker. De koning op een ezeltje in plaats van een heldhaftige generaal – dat is al gek. En nu ook nog hardop huilen in plaats van een zegevierende lach. Het zegt alles over hoe Jezus komt. Niet met een kille veroordeling, bedreigend, angstaanjagend. Hij komt in nederigheid, in liefde. Met een hart dat bewogen is, een hart dat het uitschreeuwt: Ik wil zo graag jou thuis brengen bij God. Ik zal er alles aan doen. Je zult het zien, verderop in de week: de koning doodgemarteld, een kruis als troon, een lijdensweg in plaats van een gala. Om als een hen haar kuikens bij zich te verzamelen...

Jezus' tranen doen een appél: Kom, herken de tijd van Gods ontferming dankzij Jezus, zie wat jou tot vrede kan dienen. Jezus' tranen drukken diepe ernst uit: Echt, er staat wat op het spel. Hoor je het appél? Proef je de liefde en de ernst? Zie je hoe Jezus indringend klopt aan de deur van jouw bestaan? Jou zoekt met alles wat in Hem is. Laat Mij binnen. Wat doe jij: de deur open of de deur dicht?

Het tempelplein veegt Hij schoon **dia**

Nog zijn we er niet. Het wordt namelijk nog gekker. Nu komt de laatste scene. Eentje die botst op de vorige. Geen tranen nu, maar een zweep. Een koning met fonkelende ogen – geen verdriet in zijn stem, maar heilige verontwaardiging.

Nu is Jezus echt op de plaats van bestemming. Dit is het uiteindelijke doel van Jezus' reis. De tempel, het hart van Gods volk, het centrum van alles. De plek waar je God ontmoet, offers brengt, waar vergeven wordt, gezegend, feestgevierd. Daar komt Jezus. Stelt Hij orde op zaken. In het huis van zijn Vader.

Het tempelplein is vol. Altijd een drukte van belang. Zeker nu bij Pesach. Mensen hebben offers nodig. De Joodse schrijver Flavius Josephus berekende eens dat er rond het Pesach feest 256.000 schapen werden verhandeld. Ik kan het me haast niet voorstellen.

Misschien vergiste hij zich in een nul, maar dan nog... Big business daar. Offers als verdienmodel. Gemekker, geblaat, gerinkel van geld in plaats van de stilte van gebed. Is daar de tempel voor bedoeld?

Maar, vroeg iemand in de kring, hoe erg is dat nou die handel – die mensen moeten toch ook leven? En schapen kon je niet meenemen vanuit het buitenland, toch? Nee, de handel zelf is niet het probleem. Maar dit is doorgeslagen. Hier is de ziel uit verdwenen. Dat wat de tempel tot tempel maakt. Een plek van God. Van gebed. Van zuiverheid. Van echte, eerlijke offers. *‘Mijn huis moet een huis van gebed zijn, maar jullie hebben er een rovershol van gemaakt’.*

En hier gaat Jezus naar binnen. Weg met die handel. Het lam komt in de tempel, zei iemand in de kring. Ja, in de roos. Hier komt het lam, het echte lam, het lam dat de zonde van de wereld zal wegnemen. Al die duizenden schapen zijn niet meer nodig. Ga maar weg. Maak ruimte voor het enige, echte offer. En dat is Jezus zelf.

Maar bedenk goed, het Lam is geen lammetje... Hij jaagt er de bezem door. Weg met de troep. Alles wat God tegenhoudt – weg ermee. Waar zou Jezus zich bij ons kwaad om maken, vroeg iemand in de kring. Zo komt Jezus ook binnen. Met de bezem in de hand. Wat moet er bij mij weg, voordat Jezus bij Mij naar binnen kan? En laat jij Jezus huis houden in mijn leven?

Waar sta jij? **dia**

De film is afgelopen. Er is een open einde. De Joodse leiders willen Jezus uit de weg ruimen. Maar het volk hangt aan zijn lippen. Dat zal nog wel een staartje krijgen. We zullen het zien in de komende week. De toon is gezet. Vandaag geeft Jezus zijn visitekaartje af. Hij is de nederige, zachtmoedige koning, die komt met de tranen in zijn stem en de bezem in zijn hand. Daar stopt het beeld.

Misschien laat de film je in verwarring achter. Wat moet ik hiermee? Wat is de boodschap? Soms moet je daar even op kauwen. Zeker bij een goede film. Je zou het kunnen meenemen de komende week in, op weg naar Goede Vrijdag en Pasen. Neem er maar de tijd voor. Waar sta ik in dit alles? Deze Jezus, de koning op zijn ezeltje, is dat ook

mijn koning? Hij, de koning die mijn leven claimt, zachtmoedig en nederig, die komt in de naam van de Heer, de koning met de liefde in zijn stem, en de bezem in zijn hand - Hoor ik de liefde in zijn stem? Leg ik mijn mantel voor Hem neer, en zeg erbij: Welkom, welkom, koning Jezus...

Amen